

terega bode država morala plačevati obresti. Vsako leto skoro torej nekoliko milijonov na zgubi. Vse drugo bi bilo, ko bi država bankovce polagoma spravljala iz prometa, kakor bi ravno sredstev imela na razpolago, in bi polagoma spravljala zlato v promet, ne pa le srebrnega denarja. Za tako vreditev valute je bil prejšnji minister Steinbach, zato pa ni bil po volji židovskim kapitalistom, ki na vsak način hočejo pri vrejanji valute kaj zaslužiti in niso mirovali, da so ga odstranili in pomagali so jim celo konservativni poslanci, ki so tako postali zavezniki židovskega kapitala.

Po sklepu obeh finančnih ministrov se v letih 1894. in 1895. vzamejo iz prometa vsi goldinarski bankovci in mnogo petakov.

Ker zlato ne pride v promet, bode to precej nepri- lično, kajti srebro je težko za prevažanje. Kmalu se bode pokazala velika potreba bankovcev. Kako se bode tem odpomoglo, ne vemo. Morda banka izda bankovce po 10 kron in tako dobimo papir za papir. Gotovega se še nič ne ve, le toliko je gotovo, da zlata tako hitro še ne bo, in da bodo židje bogateli, če bode Plener izvajal valutno reformo, prebivalstvo pa božalo.

Kmetijske raznoterosti.

Da zelenjadka semena hitreje zelene, pomešaj jih jih, predno jih seješ z zdrobljenim ogljem.

Snaženje belih konj. Bel konj se po noči rad umaže ko leži in se potem na njem poznajo lise. Te lise od- praviš, ako na slamo nasuješ mehkega drobno zdrobljenega oglja in s to slamo, ko jo poprej malo zmočiš, drgni konja. Ko začne lisa zginjati, pa konja še otri s suho slamo, naposled še osnaži dotično mesto s krtačo.

Kako se zvadi tuja živina. Če deneš tujo živino z domačo v hlev, se večkrat breca. Da se pa zvadi, je dobro, če živino po glavi in vratu namažeš z žganjem. Govedo bo začelo drug drugo lizati in se kmalu zvadijo.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Okol polnoči odrinila sva z mojim voznikom zopet naprej iz Broda. Dokler je peljala cesta po ravnem, šlo je prav naglo; od vasi Zamost pa, kjer se cesta prične pospenjati v kreber, sta pa tudi konjiča korakala le v stopnjo. Obnebje se je bilo nekoliko premrenilo, pihljati je bil jel precej mrzel nočnik, ki je dal slutiti, da tudi v tem gorkem zatišju poznajo ono sapico, ki je poznata pod slaboglasnim imenom — burja. Vožnja odsedala se je le počasi, prišla sva z voznikom vedno višje in višje, in razviditi sem zamogel še bolj kot prejšnji večer, kako visoko čez gorovje je speljana tako Luizina državna cesta, kakor tudi železnica med Karlovcem in Reko. A denar, pa človeški um in trud premagajo naše dni vse ovire.

Okoli 2. ure čez polnoč „prifurala“ sva jo z voznikom srečno v Delnice. Ker je vlak imel priti od Karlovca še le proti 4. uri na postajo, skrbelo me je, kaj bom počel do tedaj v nočnem dolgčasu. Pa, prepričal sem se bil, da so včasih za kaj vendar le dobri tudi — ponočni dobrovoljčki in rogovileži. V krčmi, kjer je imel voznik navado ostajati, se je bila zakasnila neka taka družbica iz Fužin, in vkljub poznej uri je še prav čvrsto prigo- varjala kozarcem. Tako sem zamogel tudi jaz priti v znotranje gostilniške prostore, sem se nekoliko pregrel in dobil tudi nekoliko okrepčanja za želodec. Kake 1/2 ure trajalo je še to; ko se je pa poslednjič odpeljala družba, in se je tudi krčmar napravil k počitku, odhajal sem tudi jaz počasi na kolodvor, ki je nekoliko vzvišen nad trgom. Postajsko poslopje je precej veliko, močno zidano, za ča- kajoče potnike je pa vendar le slabo oskrbljeno. Velika prostorna veža je ob enem tudi čakalnica; od kake peči ni nikakega sledu, in za čas burje mora biti za čakajoče potnike ondi jako pustó. Vlak je imel nekoliko zamude, in naveličal sem se bil že sedeti, postajati, ter hoditi gori in doli, preden je naznanil „signal,“ da bliža se vlak, — prav za prav brzovlak. Slišal sem včasih, kako da se po ogerskih železnicah ceno potuje. Jaz za se tega ne morem potrditi; kajti za 7 postaj dolgo progo od Delnic do Reke plačati mi je bilo 2 gld. — Opomniti mi je pa vendar, da je ta plača za vozove II. reda, ker brzovlak ni imel voz III. vrste.

Vožnja od Delnic do bližnje postaje Lokve nima ni- kakih zanimivosti, in vodi večjidel skozi gosto zarasle jelove gozde. Na postaji Lokve se vidi k desni v dolini ob Luizini cesti v lepi legi farna vas enakega imena, ki šteje nad 14 sto stanovnikov. Kmalu naprej smo prevo- zili kratek Bukovac-tunel, kateremu je pa zdajci sledil 1337 metrov dolgi tunel Sljeme. Ravno v njegovi sredi je najvišje mesto Karlovec-reške gòrske železnice v višini 836 metrov nad morsko planoto. Ob enem je to mesto tudi vodna meja (Wasserscheide) med Jadranskim in Črnim morjem. — Preko nasledne postanske postaje Vrata smo zavozili kar memo; njej sledil je neposredno 71 m dolgi viadukt, pod katerem je vrvnan velik sesalen stroj (Pump- werk), ki po vodovodu preskrbuje vso okolico med Fu- žinami in Bakrom z dobro pitno vodo, kar je za te suhe brezstudenčne kraje res velika dobrota. Naslednja postaja Fužine in kraj enakega imena ima jako prijetno slikovito lego na Ličkem polji ob Karolinski cesti. Premožni Re- čani imajo v tej mični okolici mnogo zalopozidanih leto- višč (Villen). Dalje peljaje se prevozili smo ličko gorsko ravnino, zavozili zopet v 861 m dolgi Kobiljak-tunel in koj na to dospeli na postajo Lič. V ta kraj, ki se nahaja tudi še na ličkem polji in ob rečici Ličanki, naselilo se je bilo v XV. stoletju 24 rodbin iz Like. Lič ima svojo duhovnijo, šteje okoli tisoč prebivalcev, ki se pečajo po večjem z živinorejo. Skalnati svet teh krajev je tako poljedelstvu le malo ugoden. Od tod naprej jelo se nam je bilo že svitati; — bil je pa za to tudi ravno pravi čas, kajti ko smo po dveh velikih ovinkih, brzo se navzdol